

การศึกษาการเรียบเรียงเพลงไทยเดิมสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกู่เจิงของอาจารย์หลี หยาง

A Study of Thai Classical Music For Gu-Zheng Solo Arrangement By Li Yang

วิทยา วอนกล้า

Wittaya Wonklam

นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชามานุษยวิทยามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

Graduate Student Master of Arts Program in Ethnomusicology Srinakharinwirot University

E mail: ww_wittaya@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาชีวประวัติและผลงานของอาจารย์หลี หยาง และ 2) เพื่อศึกษาการเรียบเรียงเพลงไทยเดิมสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกู่เจิงของอาจารย์หลี หยาง โดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก ผลการวิจัยพบว่า

อาจารย์หลี หยาง เป็นนักดนตรีชาวจีน ที่มีความสามารถในการบรรเลงกู่เจิง เพราะเติบโตมาในครอบครัวและสภาพแวดล้อมของนักดนตรี ทำให้มีโอกาสนในการเรียนรู้และฝึกฝนตั้งแต่เด็กถึงระดับอุดมศึกษา จนมีความเชี่ยวชาญในการบรรเลงกู่เจิง และได้เผยแพร่การบรรเลงกู่เจิงทั้งในและนอกประเทศ จนเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ เมื่อได้เข้ามาพำนักในประเทศไทยได้นำ เพลงไทยเดิมมาเรียบเรียง โดยใช้กู่เจิงบรรเลงไว้มากมาย ทั้งยังได้สร้างหลักสูตรสำหรับการฝึกหัดบรรเลงกู่เจิงสำหรับคนไทยไว้อีกหลายหลักสูตร

การเรียบเรียงเพลงไทยเดิมสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกู่เจิง อาจารย์หลี หยาง ได้นำเพลงไทยเดิมมาเรียบเรียงสำหรับการบรรเลงเดี่ยว (solo) ไว้หลายเพลง ผู้วิจัยได้คัดเลือกเพลงเดี่ยวโฆซึ่งเป็นเพลงไทยเดิมที่หลายคันทู นำมาเรียบเรียง โดยใช้วิธีการบรรเลงต่างๆ ของกู่เจิง รวมทั้งใส่เทคนิคที่มีความไพเราะ ความช้า-เร็ว ความดัง-เบา ทำให้เพลงเดี่ยวโฆนี้มีความหลากหลายทางอารมณ์ นอกจากนี้ยังได้เพิ่มท่อนนำ ท่อนกลาง เพื่อให้เพลงไม่ซ้ำซากจำเจวิธีการทั้งหลายนี้ ทำให้เพลงเดี่ยวโฆสั้นๆ กลายเป็นเพลงไทยเดิมเพลงหนึ่งที่ถูกรับรองด้วยกู่เจิงในระดับสูง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป อาจเป็นการศึกษาบทเพลงไทยประเภทอื่นที่อาจารย์หลี หยาง ได้เรียบเรียงสำหรับกู่เจิงไว้ หรือศึกษาเพลงไทยที่ถูกรับรองด้วยนักดนตรีจีนท่านอื่น หรือใช้เครื่องดนตรีจีนอื่นๆ ในการบรรเลง

คำสำคัญ: กู่เจิง เพลงไทยเดิม

Abstract

This research objective was to 1) study the biography and works of Li Yang and 2) to study the composition of Thai classical music for Li Yang's Gu-Zheng solo work,

The research result showed that Li Yang was a Chinese musician who was a talented Gu-Zheng player. She grew up in a musician family and environment, having an opportunity to learn and practice music since her childhood. She was specialized in playing Gu-Zheng songs. Her Gu-Zheng talent and reputation was nationally and internationally recognized. Visiting Thailand, she played a lot of Thai songs on Gu-Zheng, and also created many courses for the practice of Gu-Zheng for Thai people.

In her arrangement of Thai classical songs for her solo play on Gu-Zheng, Li Yang applied Thai classical music to many solo songs. The researcher selected the Toey Khong, an old Thai classical song to be arranged using Gu-Zheng techniques. The arranged music was melodious, slow-fast in rhythm, and high-low in loudness, making this Toey Khong music have a variety of emotions and tones. In addition, additional music was added in the lead and in the middle of the song to make the song not monotonous. These techniques made a new Toey Khong Song as the song was specially performed by Gu-Zheng.

Further research on other Thai songs that Li Yang has arranged for Gu-Zheng or other Thai music played by other Chinese musicians on other Chinese instruments was recommended.

Keywords: *Gu-Zheng, Thai Classical Music*

1. บทนำ

ดนตรีเป็นผลผลิตที่เกิดจากการสร้างสรรค์ของมนุษย์ ผ่านประสบการณ์การดำรงชีวิตการนำสิ่งแวดล้อม ความเชื่อ มาพัฒนา ปรับปรุง เกิดเป็นเสียงเพลงที่สร้างความสะเทือนอารมณ์ให้กับผู้ฟัง กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ และมีความผูกพันตั้งแต่กำเนิด จนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต มีการคิดค้นประดิษฐ์ทำนอง เนื้อร้อง เครื่องดนตรี และนำสิ่งเหล่านี้มาสร้างสรรค์กลายเป็นเพลงที่เหมาะสมกับความต้องการของแต่ละท้องถิ่น อีกทั้งมีการสืบทอดต่อกัน ทั้งภายในและภายนอกกลุ่มสังคมของคนจน ได้รับความนิยม ดังนั้น ดนตรีจึงเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงภูมิปัญญาที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละกลุ่มชน

มนุษย์ชาติมีความแตกต่างกันในด้านวัฒนธรรม ซึ่งมีพื้นฐานมาจากสภาพภูมิศาสตร์ภูมิอากาศ พิธีกรรม ธรรมเนียมปฏิบัติ ที่เป็นตัวกำหนดความเป็นอยู่ การทำมาหากิน การแต่งกาย และเป็นพื้นฐานต่อแนวความคิด ความเชื่อ และวัฒนธรรมด้านต่างๆ ของมนุษย์ ก่อให้เกิดเอกลักษณ์ประจำถิ่นแต่ละถิ่นแต่ละแห่ง แต่ละเผ่าพันธุ์สะท้อนให้เห็นได้ถึง ความเจริญก้าวหน้าในอดีต โดยพิจารณาจากปัจจุบันความแตกต่างกันในด้านชาติพันธุ์มีผลกระทบต่อประสาทสัมผัส ความแตกต่างกันในด้านวัฒนธรรมมีผลถึงด้านพฤติกรรม ทั้งทางกาย ความคิดและพฤติกรรมทางด้านสังคม การออกเสียงในภาษาพูดมีผลมาจากระบบการเปล่งเสียงและระบบประสาทการฟัง ซึ่งมนุษย์ในส่วนต่างๆ ของโลกแม้จะฟังในสิ่งเดียวกันก็ได้ยิน ไม่เหมือนกัน และแปลความหมายไปคนละอย่างตามสภาพพื้นฐานของตน (ปัญญา รุ่งเรือง, 2533)

ประเทศจีน เป็นประเทศที่มีอารยธรรมเก่าแก่ มีการพัฒนาสืบเนื่องติดต่อกันมาเป็นระยะเวลายาวนาน วัฒนธรรมหลายแขนงของจีน นอกจากจะปรากฏเอกลักษณ์เฉพาะที่แสดงให้เห็นถึงความเป็น “จีน” ได้อย่างชัดเจนแล้ว วัฒนธรรมของชาวจีนยังได้แผ่ขยายอิทธิพลไปยังหลายประเทศในแคว้นเอเชีย ซึ่งหลายประเทศได้ใช้อารยธรรมจีนเป็นพื้นฐาน ในการสร้างอารยธรรมของตนในระยะเวลาต่อมา (เฉลิมศักดิ์ พิภูลศรี, 2540)

ตามหลักฐานที่มีการจดบันทึกไว้ในหนังสือประวัติศาสตร์ของจีนนั้น ในปี ค.ศ.230 กษัตริย์ซุนกวน แห่งจ๊กก๊กในสมัยสามก๊ก ได้ส่งทูตมาเจริญ สัมพันธไมตรีกับอาณาจักรสุหนานที่ตั้งอยู่ในบริเวณประเทศกัมพูชาและส่วนหนึ่งของไทยในปัจจุบัน และได้มีการบันทึกเรื่องราวของอาณาจักรสุหนานไว้เป็นหลักฐาน ถ้าถือตามหลักฐานนี้ ไทยกับจีนก็มีความสัมพันธ์กันมา 1,700 กว่าปีแล้ว และจากหลักฐาน ทำให้ทราบว่าจีนกับประเทศเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ในประเทศไทยในปัจจุบัน ได้ทำการค้าขายมาตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 7 มีการส่งทูตไปเจริญสัมพันธไมตรีต่อกัน ในสมัยราชวงศ์ถังของจีน ก็ได้ติดต่อกับอาณาจักรทวารวดี สมัยช่งของจีนนั้นติดต่อกับละโว้ สมัยราชวงศ์หยวนติดต่อกับสยาม สุโขทัย สมัยราชวงศ์หมิง และราชวงศ์ชิง นั้น ติดต่อกับสยามอยุธยา สมัยกรุงธนบุรี และรัชกาลที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ และปลายรัชสมัยที่ 3 (ค.ศ. 1824 -1851) ได้มีชาวจีนอพยพมาตั้งรกรากหรือทำมาหาเลี้ยงชีพในไทยถึงประมาณหนึ่งล้านคน (อาทร พึ่งธรรมสาร, 2543) คนจีนได้อพยพมาตั้งรกรากในประเทศไทย และได้แต่งงานกับชาวไทยจนได้มีความใกล้ชิดสนิทสนมประจวบคฤหาสน์พี่น้อง ยิ่งไปกว่านั้นคนจีนยังนำศิลปวัฒนธรรมของจีนมาเผยแพร่ (จุลชีพ ชินวรรณ, 2528)

การปฏิสัมพันธ์ระหว่างชาติจีนไทยกับจีน ทำให้วัฒนธรรมจีนในลักษณะต่างๆ เช่น ขนบธรรมเนียมประเพณี พิธีกรรม ความเชื่อ ความคิดวิถีชีวิต ความบันเทิง ฯลฯ ที่ติดตัวมากับคนจีนนั้นได้หลั่งไหลเข้าสู่เมืองไทยอย่างต่อเนื่องมาตลอดเวลา ซึ่งวัฒนธรรมประเพณีจีนส่วนหนึ่งคงรูปจีนแท้ไว้ อีกส่วนได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมไทย ได้รับการดัดแปลง เพิ่มสีสัน ประยุกต์เพื่อทำให้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม วัฒนธรรมไทย รวมทั้งวัฒนธรรมดนตรีจีนที่ได้แพร่หลายและได้ถูกถ่ายทอดวิธีการร้องและบรรเลงจากครูดนตรีที่มีฝีมือจากประเทศจีนที่อพยพโยกย้ายมาอยู่ในประเทศไทยจนได้รับความนิยมและมีชื่อเสียงในปัจจุบัน (ภัทรวดี ภูชฎาภิรมย์, 2550)

หนึ่งในนักดนตรีจีนที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งคือ อาจารย์หลี่ หยาง ซึ่งเป็นบุคคลที่มีความโดดเด่นในการบรรเลง กู่เจิง โดยได้เข้ามาแสดงและเผยแพร่ดนตรีจีนตั้งแต่ปี ค.ศ.1985 เนื่องในงานฉลองความสัมพันธ์ไทย-จีน ครบ 10 ปี หลังจากนั้นก็ได้รับการติดต่อให้มาแสดงดนตรีจีนในประเทศไทยหลายครั้ง จึงได้เริ่มพำนักในประเทศไทยและยึดอาชีพครูสอนดนตรีจีนรวมทั้งการแสดงดนตรีจีนที่มีผู้ว่าจ้างในงานต่างๆด้วย อาจารย์หลี่ หยางได้เรียนรู้และซึมซับความเป็นอยู่และวัฒนธรรมไทย ได้นำเพลงไทยมาเรียบเรียงสำหรับการบรรเลงกู่เจิงไว้มากมาย พร้อมทั้งได้เผยแพร่จนเป็นที่พอพระทัยและได้รับการติดต่อจากสถาบันวิจัยจุฬาภรณ์ให้เข้าถวายการสอนการบรรเลงกู่เจิงแก่สมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี และกลายเป็นพระอาจารย์สอนเป็นการส่วนพระองค์ รวมทั้งได้รับเชิญในการแสดงดนตรีเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างประเทศจีน และประเทศไทยหลายครั้ง

อาจารย์หลี่ หยางได้รับการสืบทอดการบรรเลงกู่เจิง จากอาจารย์ในประเทศจีนที่มีความสามารถมากกว่า 20 ปี ทำให้ได้รับความรู้ทั้งภูมิปัญญาเดิม และได้ประยุกต์วิธีการบรรเลงให้มีความทันสมัยและสะดวกในการบรรเลงและการถ่ายทอด รวมทั้งมีวิธีการและปรัชญาในการอุปมาเปรียบเทียบการบรรเลงกู่เจิงกับความเป็นไปในสังคม การศึกษา การเรียบเรียงเพลงไทยเดิมสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกู่เจิงของอาจารย์หลี่ หยาง จะทำให้ได้ความรู้การนำเพลงไทยเดิมมาเรียบเรียงและบรรเลงโดยเครื่องดนตรีชาติอื่น ซึ่งมีความแตกต่างจากดนตรีไทย อีกทั้งอาจารย์หลี่ หยางเป็นคนจีนที่อยู่ในประเทศไทยมานานกว่า 20 ปี มีลูกศิษย์และถ่ายทอดความรู้ให้แก่คนไทยมากมาย และสม่ำเสมอ ซึ่งทำให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ซึ่งจะกลายเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาด้านดนตรีในปัจจุบัน

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาชีวประวัติและผลงานของอาจารย์หลี่ หยาง
2. เพื่อศึกษาการเรียบเรียงเพลงไทยเดิมสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกู่เจิงของอาจารย์หลี่ หยาง

3. อุปกรณ์และวิธีการ / วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 การดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสัมภาษณ์

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3.1 เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์อาจารย์หลี่ หยาง โดยตรง

3.3.2 เก็บรวบรวมข้อมูลจากลูกศิษย์ของอาจารย์หลี่ หยาง

3.3.3 เก็บรวบรวมข้อมูลจากสื่อต่างๆ

3.3.4 เก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร โน้ตเพลง

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.4.1 ศึกษาชีวประวัติและผลงานของอาจารย์หลี่ หยาง

3.4.2 ศึกษาการเรียบเรียงเพลงไทยเดิมสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกู่เจิงของอาจารย์หลี่ หยาง

3.5 สรุปและอภิปรายผล

4. ผลการวิจัย

4.1 ศึกษาชีวประวัติและผลงานของอาจารย์หลี่ หยาง

อาจารย์หลี่ หยาง (Li Yang) เกิดเมื่อวันที่ 3 ธันวาคม ค.ศ. 1961 เป็นบุตรของนายหลี่ ชิง หล่ง อาชีพทหาร และนางหยาง เฉิน อิง อาชีพแพทย์ทหาร เกิดในโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในเมืองหลานโจว มณฑลกานซู (甘肅) สาธารณรัฐจีน เป็นบุตรคนที่ 2 จากพี่น้องทั้งหมด 3 คน คือ หลี่ ฟาน (พี่ชาย), อาจารย์หลี่ หยาง และ หลี่ เหวิน (น้องชาย) ชื่อ หลี่ หยาง เป็นชื่อที่ได้จากนามสกุลของบิดา คือ หลี่ และนามสกุลของมารดา คือหยางมาต่อกัน ในวัยเด็กนั้นด้วยความที่เป็นลูกผู้หญิงคนเดียวของครอบครัว และบิดามารดาจำเป็นต้องทำงาน ไม่มีเวลาในการเลี้ยงดู จึงถูกส่งตัวไปอยู่กับยายที่เมืองอู่ฮั่น มณฑลหูเป่ย์ โดยแยกกับพี่ชายซึ่งมีพี่เลี้ยงคอยดูแลให้ อาจารย์หลี่ หยางถูกเลี้ยงดูร่วมกับน้าและลูกพี่ลูกน้องรวม 8 คน และใช้ชีวิตในช่วงวัยเด็กกับยายเป็นส่วนใหญ่ เมื่อเติบโตพอที่จะดูแลตัวเองได้บิดาและมารดาจึงรับมาเลี้ยงโดยรับยายมาอยู่และช่วยเลี้ยงดูด้วย

อาจารย์หลี่ หยาง เติบโตมาในสภาพแวดล้อมของดนตรี โดยเฉพาะการซึมซับจากบรรดาน้าๆที่คอยช่วยเหลือ ขยายในการเลี้ยงดู ที่มีจะร้องรำทำเพลง บรรเลงเครื่องดนตรีต่างๆ เช่น พิณ อี๋หู ทำให้อาจารย์หลี่ หยางมีความคุ้นเคยกับดนตรีและได้ฝึกบรรเลงเครื่องดนตรีเหล่านั้น เมื่อได้เข้าศึกษาในระดับประถมศึกษา จึงถูกเลือกให้เป็นดรัมเมเยอร์ในขบวนพาเหรด เพื่อประชันกับขบวนพาเหรดของโรงเรียนอื่นๆ และได้รับรางวัลชนะเลิศกลับมาเสมอ เมื่อเข้าสู่ระดับมัธยมศึกษาได้เรียนร้องเพลงและเรียนเต้นบัลเล่ต์ จนจบระดับชั้นมัธยม ซึ่งตรงกับช่วงที่จีนได้มีการประกาศ

ปฏิวัติวัฒนธรรม ส่งผลกระทบการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เนื่องจากมหาวิทยาลัยถูกสั่งปิดจนถึงปี ค.ศ. 1976 จึงได้สิ้นสุดการปฏิวัติวัฒนธรรม ระหว่างนั้นอาจารย์หลี่ หยาง ได้เข้าร่วมกับกลุ่มเผยแพร่วัฒนธรรมจีน แห่งเมืองเทียนจู่ โดยเป็นนักดนตรีและนักแสดงการเต้นรำ เผยแพร่ตามสถานที่ต่างๆ ได้ประมาณ 2 ปี พร้อมทั้งได้ฝึกกู่เจิงไปด้วย จนเกิดความชำนาญ ด้วยความสามารถทางด้านดนตรีอาจารย์หลี่ หยางจึงได้รับทุนการศึกษาจากคณะให้ไปศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยคนตรีอู่อัน ตั้งแต่ ค.ศ.1970 อาจารย์หลี่ หยางได้เรียนดนตรีกับศาสตราจารย์ดิง บี้ว หลิง และศาสตราจารย์อู๋ ชิง จากนั้นได้รับการฝึกจากนักดนตรีที่มีชื่อเสียงของจีน คือ อาจารย์เจิง เจิง และอาจารย์ เกา จื่อเจิง ช่วงนั้นเป็นช่วงที่วัฒนธรรมจีนกำลังเฟื่องฟูและได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก มีการเชิญนักแสดงและนักดนตรีให้ไปแสดงเพื่อเผยแพร่ดนตรีและวัฒนธรรมจีนทั้งในและต่างประเทศอยู่เสมอ อาจารย์หลี่ หยาง เป็นหนึ่งในนักแสดงที่มักจะได้รับเชิญให้ไปแสดงด้วย จนสำเร็จการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ใช้เวลาประมาณ 3 ปีครึ่ง

อาจารย์หลี่ หยาง ยึดอาชีพนักดนตรีตั้งแต่ระหว่างการศึกษาในมหาวิทยาลัย โดยเป็นนักดนตรีของคณะเผยแพร่วัฒนธรรมจีน ได้เดินทางแสดงตามสถานที่ต่างๆ ทั้งในและนอกประเทศ จนกระทั่งได้เดินทางมาแสดงที่ประเทศไทย เมื่อค.ศ. 1985 เนื่องในงานฉลองความสัมพันธ์ไทยและจีนครบ 10 ปี ร่วมกับคณะนักแสดงประมาณ 130 คน แสดงที่โรงละครแห่งชาติ เป็นระยะเวลาหนึ่งเดือน หลังจากนั้นจึงมีผู้สนใจติดต่อให้มาสอนและแสดงดนตรีกู่เจิง เป็นระยะเวลาสามเดือน ได้เป็นนักดนตรีแสดงดนตรีในโรงแรม โอเรียลเตล เป็นระยะเวลาหนึ่งปี ต่อมาได้รับความกรุณาจากอาจารย์คฺยฺฉี พนมยงค์ แบ่งห้องเช่าในหอพักลิตาใช้เป็นสถานที่ทำงาน โดยได้ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยของอาจารย์สุดา พนมยงค์ ในการสอนเปียโน เพราะช่วงนั้นกู่เจิงยังไม่ได้รับความนิยมในประเทศไทย และได้ช่วยอาจารย์มานี พนมยงค์ ในการสอนภาษาจีนด้วย จนเมื่อ ค.ศ. 2011 เกิดอุทกภัยใหญ่ หอพักลิตาได้รับผลกระทบจนทำให้อาจารย์หลี่ หยางต้องย้ายออกจากหอพักลิตา จนกระทั่งเมื่อวันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ.2007 ได้รับการติดต่อจากสถาบันวิจัยจุฬาภรณ์เพื่อไปสอนดนตรีกู่เจิงถวายสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์อัครราชกุมารี และได้ถวายการสอนดนตรีกู่เจิงนับตั้งแต่นั้นมา

ปัจจุบัน อาจารย์หลี่ หยางมีที่อยู่ทั้งในประเทศจีนและประเทศไทย โดยในประเทศไทยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ท่านได้สมรสกับอาจารย์หลี่ สุข นักดนตรีชาวจีน และได้ประกอบอาชีพสอนดนตรีจีนที่ศูนย์วัฒนธรรมจีน และเป็นอาจารย์พิเศษสอนบรรเลงเครื่องดนตรีจีน และการแสดงดนตรีจีนตามสถานที่ต่างๆ จนแพร่หลายและมีชื่อเสียง ท่านได้สร้างสรรค์ผลงานไว้มากมาย นอกจากนี้ท่านได้เขียนตำราสำหรับใช้ฝึกกู่เจิงที่เหมาะสมกับคนไทย ตั้งแต่ระดับง่ายไปจนถึงยาก รวมทั้งมีตำราโน้ตเพลงต่างๆ ที่ได้เรียบเรียงขึ้นทั้งเพลงไทย เพลงจีน และเพลงตะวันตก สำหรับตำราที่อาจารย์หลี่ หยางได้ทำขึ้นไว้ ได้แก่ คู่มือ การเล่นกู่เจิง (พิณจีน) เป็นหนังสือที่อาจารย์หลี่ หยางเขียนขึ้นเพื่อใช้เป็นแบบเรียนสำหรับฝึกบรรเลงกู่เจิง มีทั้งหมด 8 เล่ม ได้ตั้งแต่ระดับความง่ายไปจนถึงระดับความยากมาก ภายในมีเนื้อหาเกี่ยวกับการแนะนำเครื่องดนตรีกู่เจิง การอ่านโน้ต สัญลักษณ์ต่างๆ เทคนิควิธีการบรรเลง ตลอดจนโน้ตเพลงสำหรับฝึกบรรเลงกู่เจิง มีทั้งโน้ตเพลงจีน เพลงไทย และเพลงสากลที่อาจารย์หลี่ หยางคิดและนำมาเรียบเรียงไว้ตามลำดับความง่ายไปยาก อีกทั้งยังมีโน้ตเพลงสำหรับดนตรีจีน โบราณ(กู่เจิง) เป็นหนังสือที่รวบรวมโน้ตเพลงเป็นหลัก มีทั้งหมด 7 เล่ม ภายในจะมีเนื้อหาเป็นโน้ตเพลงไล่ระดับจากง่ายไปยาก เป็นเพลงที่ใช้สำหรับสอนเสริมจากคู่มือการเล่นกู่เจิงที่กล่าวมาข้างต้น ที่น่าสนใจคือมีเพลงไทยที่ถูกเรียบเรียงให้ใช้กู่เจิงบรรเลงหลากหลายประเภท ทั้งเพลงไทยเดิม เพลงไทยลูกกรุง เพลงไทยลูกทุ่ง เพลงประจำท้องถิ่น เป็นต้น นอกจากนี้

ยังมีเทป/แผ่นบันทึกเสียงซึ่งเป็นผลงานการบรรเลงคู่ใจ ทั้งเดี่ยวและร่วมกับเครื่องดนตรีชนิดอื่น ที่อาจารย์หลี่ หยาง ได้รับการว่าจ้างให้บันทึกเสียง โดยได้ออกเป็นอัลบั้มเพลงจากบริษัทจีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด และเอเชียน มีเดีย ซึ่งอัลบั้มและเพลงที่ได้บันทึกนั้น ได้แก่ อัลบั้มโดยบริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด มีทั้งสิ้น 7 อัลบั้ม 84 เพลง ทั้งสิ้นล้วนเป็นเพลงไทยที่ถูกอาจารย์หลี่ สุข และอาจารย์หลี่ หยางช่วยกันเรียบเรียงเพื่อใช้บรรเลงคู่ใจ และเอื้อให้อัลบั้มโดยบริษัท โอเชียน มีเดีย จำกัด มีทั้งสิ้น 6 อัลบั้ม 66 เพลง ทั้งสิ้นล้วนเป็นเพลงไทยที่ถูกอาจารย์หลี่ สุข และอาจารย์หลี่ หยางช่วยกันเรียบเรียงเพื่อใช้บรรเลงคู่ใจ และเอื้อให้อาจารย์หลี่หยาง เป็นศิลปินที่อยู่บนเส้นทางดนตรีมายาวนานเป็นที่รักและได้มอบความประทับใจให้ลูกศิษย์และผู้ชมผ่านท่วงทำนองของคู่ใจ จนได้รับการตอบรับที่ดี ผลงานที่สร้างความภาคภูมิใจให้กับตัวอาจารย์หลี่ หยาง ได้แก่ การได้ถวายงานสอนแด่สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี นับเป็นพระมหากษัตริย์คุณ ที่พระองค์ทรงไว้วางใจให้เป็นพระอาจารย์ส่วนตัวพระองค์ และมีส่วนร่วมในการถวายงานในการแสดงเพื่อสานสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศไทยและประเทศจีน ในชุดการแสดงสายสัมพันธ์สองแผ่นดินหลายครั้ง นอกจากนี้ยังติดตามถวายงานเมื่อพระองค์เสด็จทำการแสดงหรือสอนนิสิตบรรเลงคู่ใจในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ด้วย นอกจากนี้ อาจารย์หลี่หยางยังได้ร่วมการแสดงดนตรี “สายสัมพันธ์สองแผ่นดิน” นับได้ว่าเป็นเกียรติสำหรับตัวท่านมาก เพราะนอกจากได้ถวายการรับใช้สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารีแล้ว ในการร่วมแสดงคู่กับพระองค์แล้ว อาจารย์หลี่ หยางยังรู้สึกภาคภูมิใจที่ตนเป็นคนจีนที่มีส่วนร่วมในการสานสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศนี้ด้วย

4.2 ศึกษาการเรียบเรียงเพลงไทยเดิมสำหรับการบรรเลงเดี่ยวคู่ใจของอาจารย์หลี่ หยาง

ผลงานการเรียบเรียงเพลงไทยเดิมสำหรับการบรรเลงเดี่ยวคู่ใจของอาจารย์ หลี่ หยาง โดยรวบรวมผลงานแล้วคัดเลือกเพลงมาบันทึก ซึ่งในบทความนี้ใช้เพลง เต๋ยโง ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาศึกษา แล้วนำมาเรียบเรียงไว้ ดังนั้นเพลงเต๋ยโง เพลงจังหวะชั้นเดียว มีหนึ่งท่อน เป็นเพลงที่อาจารย์หลี่ หยางได้ฟังแล้วสามารถจำทำนองได้ และได้ลองบรรเลงครั้งแรกในการแสดงที่จังหวัดเชียงใหม่ เนื่องจากผู้จัดงานต้องการให้บรรเลงเพลงไทยสนุกๆ ผสมไปบ้าง เรื่องจากเป็นเพลงไทยที่สั้น อาจารย์หลี่ หยางจึงบรรเลงเพลงนี้หลายรอบโดยใช้เทคนิคของคู่ใจต่างๆ ลงไปในแต่ละรอบ หลังจากนั้น จึงเรียบเรียงเพลงนี้ขึ้นใหม่อีกครั้ง

4.2.1 การตีความเพลงไทยเดิมสำหรับนำมาบรรเลงคู่ใจ

เพลงนี้ เมื่ออาจารย์หลี่ หยางได้ฟังแล้ว มีความรู้สึกว่าเป็นเพลงที่สนุกสนาน ร่าเริง ฟังแล้วอยากยิ้ม หรือรู้สึกอยากเคลื่อนไหวร่างกายตาม

4.2.2 แนวคิดในการเรียบเรียงเพลง

เพลงเต๋ยโงเป็นเพลงไทยที่มีจังหวะสนุกสนาน ไม่ทราบแน่ชัดว่าใครเป็นผู้แต่ง แต่มักถูกนำมาบรรเลงในแถบภาคอีสานของไทย ในการเรียบเรียงสำหรับการบรรเลงคู่ใจนั้น ใช้บันไดเสียง D major อัตราจังหวะ 2/4 เนื่องด้วยทำนองของไทยเป็นเพลงที่มีความสั้น ดังนั้นจึงต้องบรรเลงหลายรอบ แต่ละรอบจะมีอารมณ์แตกต่างกันไป ตามการใช้เทคนิคของคู่ใจ ด้วยอารมณ์เพลงที่สนุกสนาน ร่าเริง จึงใช้การบรรเลงโดยเพิ่มความเร็วในแต่ละท่อนขึ้นไป จนเร็วที่สุดในท่อนสุดท้าย แต่หากบรรเลงติดกันหลายๆท่อนมากเกินไป จะทำให้รู้สึกเบื่อ อาจารย์หลี่ หยาง จึงสร้างท่อนนำขึ้นมาก่อน เพื่อเป็นการเข้าสู่เพลง และเมื่อบรรเลงเนื้อเพลงไป 4 รอบ จึงได้สร้างท่อนกลาง โดยการแต่งทำนองใหม่

ขึ้นมา เพื่อเป็นการพักและนำเข้าสู่เนื้อเพลงในช่วงหลัง โดยเริ่มจากการบรรเลงช้าๆก่อน แล้วจึงเพิ่มความเร็วขึ้น ไปจนถึงท่อนสุดท้ายที่มีความเร็วมากๆ และจบลงด้วยการกรีดสายและกระแทกเสียงจบลง

4.2.3 โครงสร้างเพลง

เพลงเดี่ยวใจเป็นเพลงที่มีความสั้น อาจารย์หัตถี หยางจึงบรรเลงหลายรอบ แต่ละรอบมีเทคนิคแตกต่างกันไป และมีการเสริมท่อนนำ (Intro) และท่อนกลาง (B) และจบลงด้วยการลากเสียงโน้ตตัวสุดท้ายให้ยาว โดยแต่ละท่อนแบ่งเป็นห้องเพลงต่างๆ ดังนี้

Intro	จำนวน	4	ห้อง	จากห้องที่	1 – 4
ท่อน A	จำนวน	12	ห้อง	จากห้องที่	5 – 16
ท่อน A2	จำนวน	12	ห้อง	จากห้องที่	17 – 28
ท่อน A3	จำนวน	12	ห้อง	จากห้องที่	29 – 40
ท่อน A4	จำนวน	12	ห้อง	จากห้องที่	41 – 52
ท่อน B	จำนวน	17	ห้อง	จากห้องที่	53 – 69
ท่อน A5	จำนวน	12	ห้อง	จากห้องที่	70 – 81
ท่อน A6	จำนวน	12	ห้อง	จากห้องที่	82 – 93
ท่อน A7	จำนวน	14	ห้อง	จากห้องที่	94 – 107

4.2.4 ความแตกต่างระหว่างเพลงเดี่ยวใจที่ถูกเรียบเรียงของอาจารย์หัตถี หยาง และเพลงเดี่ยวใจแบบเดิม

เพลงเดี่ยวใจที่ถูกเรียบเรียงโดยอาจารย์หัตถี หยาง ทำนองหลักยังคงแบบของเพลงไทยไว้ ที่แตกต่างคือการใช้วิธีการคิดแบบต่างๆของคู่ใจและการสร้างแนวประสานลงไป และการเพิ่มเติมท่อนนำ และท่อนกลาง (B) ลงไป ซึ่งขออธิบาย ดังนี้

ส่วนของ Intro จำนวน 4 ห้อง เพลง ตั้งแต่ ห้องที่ 1 – 4 ใช้ส่วนต้นของเพลงเดี่ยวใจ คล้ายกับทำนองหลัก แต่ได้ใส่โน้ตเพิ่มเข้าไปในช่วงท้ายให้เร็วขึ้น และจบลงด้วยการกรีดนิ้ว ช้าในตัวสุดท้าย

ท่อนกลาง (ท่อน B) จำนวน 17 ห้อง ตั้งแต่ห้องที่ 53 – 69 เป็นช่วงที่เพลงถูกพัก เพื่อเตรียมนำเข้าสู่เพลงช่วงหลังที่มีความเร็วขึ้น ในท่อนนี้อาจารย์ หัตถี หยางได้แต่งเพิ่มเข้าไป โดยใช้การกรีดสายและกรอสาย เพื่อให้อารมณ์เหมือนสายน้ำไหล เพิ่มความสดชื่นให้เพลง และได้ใส่เทคนิค ซึ่งให้อารมณ์เหมือนหยดน้ำที่ตกลงแล้วกระจายตัวออก ในส่วนของการจบนั้น ใช้การลากโน้ตตัวสุดท้ายเสียงยาว และกรีดสาย จบด้วยการดีดโดยใช้เทคนิค โดยไม่ช้าลง

4.2.5 การดำเนินแนวประสาน

เพลงเดี่ยวใจเป็นเพลงที่สั้น แต่มีการบรรเลงหลายรอบ ในแต่ละรอบแนวประสานกับทำนองหลักจะเป็นลักษณะเดียวกัน ซึ่งสามารถจำแนกแนวประสานในเพลงนี้ได้ ดังนี้

แบบที่ 1 เป็นแนวประสานแบบโน้ต 4 ตัว ใช้เสียงหลักเสียงเดียวกัน แต่แตกต่างกันที่ระดับเสียง คือ ตัวที่ 1 ใช้เสียงต่ำสุด และย้ายมาเสียงต่ำในโน้ตตัวที่ 2 – 4 และบรรเลงเป็นคู่สาม

6 53	6 51
3 21	3 25
66 66	66 66
.3 .33	.3 .33

รูปที่ 1 ตัวอย่างโน้ตคู่เจิงที่ใช้แนวประสานแบบที่ 1

แบบที่ 2 เป็นแนวประสานแบบโน้ต 2 ใช้เสียงหลักเสียงเดียวกัน แต่โน้ตตัวแรก ใช้ในเขตเสียงต่ำสุด แล้วตัวที่สองจึงย้ายมาเขตเสียงที่สูงกว่า 1 เขตเสียง และบรรเลงเป็นแบบคู่สาม

6 i2	6 i1
3 56	3 56
66	11
.3	.5

รูปที่ 2 ตัวอย่างโน้ตคู่เจิงที่ใช้แนวประสานแบบที่ 2

แบบที่ 3 เป็นแนวประสาน แบบโน้ตสี่ตัวไล่ระดับเสียงจากต่ำไปหาสูง และโน้ตแต่ละตัวมีระยะห่างเป็นคู่สาม

6, 53	6, 51
6.3 6.1	6.3 6.1

รูปที่ 3 ตัวอย่างโน้ตคู่เจิงที่ใช้แนวประสานแบบที่ 3

แบบที่ 4 เป็นแนวประสาน โดยใช้โน้ตสามตัว บรรเลงพร้อมกัน โน้ตแต่ละตัวมีระยะห่างเป็นคู่สาม

66 53	66 53
.3 21	.3 21
3 3	3 3
1 1	1 1
06 06	06 06

รูปที่ 4 ตัวอย่างโน้ตคู่เจิงที่ใช้แนวประสานแบบที่ 4

แบบที่ 5 เป็นแนวประสานโน้ตตัวเดียวกับเสียงหลัก บรรเลงสลับกับโน้ตตัวหลัก

6	6	5	3	6	6	5	1
6060	5030	6060	5010				
0606	0503	0606	0501				

รูปที่ 5 ตัวอย่างโน้ตคู่เจิงที่ใช้แนวประสานแบบที่ 5

4.2.6 เทคนิคที่ใช้ในการบรรเลง

เทคนิคของคู่เจิงที่ใช้บรรเลงเพลงเต๋ยโง่งที่อาจารย์หลี่ หยาง ได้เรียบเรียงไว้ มีดังนี้

กวางโจ้ว (Gua zhou) เป็นการลากปลายนิ้วไปที่สายเสียงฝั่งขวามือก่อนถึงโน้ตตัวที่ต้องการก่อนหลายสายอื่น หรือ ชัน (Yin/ Chan) เป็นเทคนิคที่ใช้เมื่อมือขวาคิดสายเสียงแล้ว ให้ใช้มือซ้ายวางบนสายเสียงเส้นนั้นด้านซ้ายของหย่อง แล้วเขย่ามือเพื่อให้เกิดหางเสียงที่สั้นเป็นคลื่น

ตั้งหวาดิน (Shang hua Yin) เป็นเทคนิคที่ใช้เมื่อคิดด้วยนิ้วมือข้างขวามือวางบนสายเสียงแล้ว ให้ใช้มือข้างซ้ายกดสายเสียงเส้นนั้นที่ฝั่งซ้ายของหย่องทันทีเพื่อให้เสียงที่เกิดขึ้นสูงกว่าเสียงเดิมของสายเสียงนั้น 1 เสียง

หวา และกวางสี่ (Hua and Gua zi) เป็นการใช้นิ้วลากสายตามลำดับ ให้เกิดเสียงต่อเนื่องกันหลายๆสาย ทั้งจากเสียงสูงไปหาเสียงต่ำ และเสียงต่ำขึ้นไปหาเสียงสูง

เฟินเจี่ยเหอเจียน (Fenjiehexuan) เป็นการใช้นิ้วมือวางในตำแหน่งประจำตัวโน้ต โดยเรียงลำดับกัน จากนั้นคิดทีละสายต่อเนื่องกันอย่างรวดเร็ว

5. การอภิปรายผล

จากการศึกษาการเรียบเรียงเพลง ไทยเดิมสำหรับการบรรเลงเดี่ยวคู่เจิงของอาจารย์หลี่ หยาง ผู้วิจัยได้ศึกษาตั้งแต่ชีวิตประวัติของอาจารย์หลี่หยาง พบว่า อาจารย์หลี่ หยางเป็นผู้ที่มีความสามารถในการบรรเลงและการเรียบเรียงเพลงสำหรับคู่เจิง ทั้งนี้เป็นผลมาจากการถูกปลูกฝังและมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการฝึกฝนดนตรี พร้อมทั้งยังได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว และโอกาสในการแสดงดนตรีจนได้รับความชื่นชมอย่างแพร่หลาย ตั้งแต่ในวัยเด็กจนถึงปัจจุบัน ทั้งในและนอกประเทศ จนได้รับความไว้วางใจและได้ถวายการสอนคู่เจิงแด่สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี นอกจากนั้นยังได้เป็นนักแสดงและผู้มีส่วนสำคัญในการแสดงดนตรีเพื่อฉลองความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทย และประเทศจีนด้วย ความสามารถของอาจารย์หลี่ หยางทำให้ได้รับการยอมรับและมีลูกศิษย์ทั้งชาวไทยและต่างประเทศมากมาย เนื่องจากอาจารย์หลี่หยางได้ทำนุและเผยแพร่คู่เจิงในประเทศไทยมาเป็นระยะเวลายาวนานกว่า ๒๐ ปี ได้สร้างผลงานทั้งแผ่นบันทึกเสียงไว้หลายอัลบั้ม มากกว่า ๑๐๐ บทเพลง อีกทั้งยังได้สร้างหลักสูตรและตำราวิธีการสำหรับฝึกหัดบรรเลงคู่เจิงเพื่อคนไทย พร้อมทั้งมีเทคนิคการสอน และให้ความสำคัญในเรื่องของคุณภาพของเสียง ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่นักดนตรีทุกคนควรตระหนักถึง

อาจารย์หลี่ หยาง เป็นนักดนตรีที่มีความสามารถในการจดจำเพลงที่ได้ยิน และสามารถนำเพลงนั้นมาเรียบเรียงในแบบคู่เจิง แต่ยังคงแฝงไว้ซึ่งธรรมชาติของเพลงนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกเพลงเต๋ยโง่ง ซึ่งเป็นเพลงไทยเดิมที่ไม่ยาว มีอารมณ์สนุกสนาน มาศึกษา พบว่า อาจารย์หลี่ หยาง ได้ทำความเข้าใจและตีความอารมณ์ของเพลง

ก่อนที่จะเรียบเรียง จากนั้นได้ใช้เทคนิคการบรรเลงของคู่เงืงแบบต่างๆ ด้วยความที่เพลงเดี่ยวโงงเป็นเพลงที่มีความสั้น จึงนำมาปรับให้บรรเลงหลายรอบ แต่ละรอบมีความแตกต่างกัน ทั้งวิธีการบรรเลง เทคนิคที่ใช้ จังหวะ ความดัง-เบา แนวประสานที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดอารมณ์ที่หลากหลายแต่ยังคงความร่าเริงตามธรรมชาติของเพลง นอกจากนี้มีการเพิ่มท่อนนำ ท่อนกลาง และการจบที่ประทับใจซึ่งทำให้เพลงเดี่ยวโงงนี้มีความแตกต่างจากที่นักดนตรีไทยทั่วไป บรรเลง จนทำให้เพลงเดี่ยวโงงที่อาจารย์หลี่ หยาง เรียบเรียงเป็นเพลงสำหรับการเดี่ยวคู่เงืงเพลงหนึ่งที่มีคุณค่า ซึ่งวิธีการทั้งหลายเหล่านี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการเรียบเรียงเพลงไทยเดิมสำหรับการบรรเลงคู่เงืงในบทเพลงอื่น ให้มีความหลากหลายทางอารมณ์ หรือสามารถนำแนวประสานที่ใช้กับกลอนเพลงไทยเดิม นำไปใช้กับกลอนเพลงแบบเดียวกันในเพลงอื่นได้

6. บทสรุป

6.1 การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาชีวิตประวัติและผลงานของอาจารย์หลี่ หยาง และเพื่อศึกษากาเรียบเรียงเพลงไทยเดิมสำหรับการบรรเลงเดี่ยวคู่เงืงของอาจารย์หลี่ หยาง โดยผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เป็นหลักและได้รวบรวมข้อมูลจากแหล่งที่เกี่ยวข้อง จากนั้นจึงนำมาศึกษาตามหัวข้อที่ได้มีการวางแผน

6.2 ผลการวิจัยในครั้งนี้ พบว่าอาจารย์หลี่ หยาง เป็นคนจีนที่มีความสามารถในการบรรเลงดนตรีคู่เงืง จนได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะในประเทศไทย ได้ทำการแสดงงานสำคัญและมีลูกศิษย์มากมาย ท่านได้สร้างผลงานทั้งการบันทึกแผ่นเสียง และได้สร้างหลักสูตรการฝึกหัดบรรเลงคู่เงืงสำหรับคนไทย นอกจากนี้ยังได้นำเพลงไทยประเภทต่างๆมาเรียบเรียงและใช้คู่เงืงบรรเลงได้อย่างไพเราะ เป็นหนึ่งในต้นแบบและเป็นผู้เผยแพร่คู่เงืงในประเทศไทยจนแพร่หลาย รวมทั้งการนำเพลงไทยเดิมมาเรียบเรียงสำหรับการเดี่ยวด้วยคู่เงืง ด้วยการศึกษาคิดความหมายและอารมณ์ของเพลง จากนั้นนำเทคนิควิธีการของคู่เงืงมาเรียบเรียง แต่ยังคงอารมณ์ธรรมชาติของเพลงไว้พร้อมกันทั้งก็ได้สร้างความหลากหลายทางอารมณ์ให้แก่ผู้ที่ฟังเช่นกัน

6.3 ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป จากการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกศึกษาเฉพาะเพลงไทยเดิมที่อาจารย์หลี่ หยาง นำมาเรียบเรียงสำหรับการเดี่ยวคู่เงืง ในการศึกษาขั้นต่อไปอาจเลือกใช้เพลงไทยประเภทอื่นของอาจารย์หลี่ หยาง มาศึกษา เช่น เพลงเพื่อชีวิต เพลงพระราชนิพนธ์ เพลงลูกกรุง เป็นต้น นอกจากนี้ อาจศึกษาเพลงไทยที่ถูกเรียบเรียงใหม่ด้วยนักดนตรีจีนท่านอื่น หรือการนำเพลงไทยมาเรียบเรียงโดยใช้เครื่องดนตรีจีนอื่นๆ เพื่อเป็นการเปรียบเทียบและเพิ่มพูนความรู้ในการเรียบเรียงเพลงต่อไป

7. กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณ อาจารย์หลี่ หยาง ที่ให้ความกรุณาในการให้ข้อมูลสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รุจี ศรีสมบัติ ที่ปรึกษาการวิจัยในครั้งนี้ ที่ช่วยให้คำปรึกษาจนทำให้การวิจัยนี้สำเร็จลุล่วง และขอขอบคุณ อาจารย์หลี่ สุข นางหนอง เสี่ยว หมิน และนายพิรพันธุ์ กาญจนโหดิตส์ ในการให้คำปรึกษาในการวิจัยครั้งนี้ รวมทั้งผู้ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งหลาย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วย

8. เอกสารอ้างอิง

จุลชีพ ชินวรรณ โณ. (2528). *สัมพันธไมตรีไทย-จีน ทศวรรษแห่งมิตรภาพ*. กรุงเทพฯ : สถาบันเอเชียตะวันออก มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เฉลิมศักดิ์ พิภุศลศรี. (2540). *ดนตรีเอเชียตะวันออก*. กรุงเทพฯ : คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ปัญญา รุ่งเรือง. (2533). *ระบบเสียงดนตรีสยาม*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภัทรวดี ภูชฎาภิรมย์.(2550). *วัฒนธรรมบันเทิงในชาติไทย*. กรุงเทพฯ : มติชน.

อาทร ฟุ้งธรรมสาร. (2543). *ความสัมพันธ์ไทย – จีน เหลียวหลังแลหน้า*. กรุงเทพฯ : สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.